

SIROKAI MÁTYÁS

Átlagos bőr

*Dobozok egymás hegyén-hátán,
a cipősszekrényben válogatok.
Átlagos bőr, évekig a kedvencem volt,
elvált orra a talpától, minden túraszezonnal
mélyebbre merült a szekrényben,
alig veszem észre az avar alatt.*

*Mintha tófenékről emelném fel,
cuppogva engedi el dobozát,
surrogva tekeredik a fény orsója.
Hegyhátak nyomai a talpon,
potyog róla a tavalyi ősz
kéрге, vidám barnaság
a fűzők alatt. Felhúzó.*

*Levetem. Kilométerek szalagjai
gurulnak szét, megvadult gumicsőként
tekeregnek lábam körül. Egy régmúlt
kirándulás ösvényeibe gabalyodok,
panellakások falára ragasztott
őszi tájképben sétálok –
akváriumai fényben pereg,
lombjait veszi a vakolat.*

*Másnap az utcákat rovom,
nem találok fűzőt a délelőttöz,
mintha egy számmal nagyobbak lennének
az órák, csoszogva téblábolok.
A szemeteskuka mellett, a járdán
hever, fél párja lépésnyire a másik előtt.
Sípól a délelőtti forgalom szelepe,*

*kezembe veszem, megcsap a keserű
bőrszag. Távolodóban még látom,
hogyan párolog a fényesedő járdán
szakadt bélése, lábam hűlt helye.*